

Novembre 2013

Avui al finalitzar el cafè sistèmic som 9 persones entre les quals hi ha mestres, educadores socials i psicòlogues. Comencem amb la roda inicial on cadascú explica que porta avui al cafè sistèmic.

Algú porta obertura, algú altre neguit al viure la complexitat de mirar amb bons ulls els pares i portar-los al cor perquè així els infants et pugin veure com a acompanyant. També sorgeix la complexitat dels diversos llocs i les funcions. Algú reconeix en aquest espai un lloc on poder compartir en uns moments de canvi. Altres venen per poder escoltar amb noves paraules...

I amb totes aquestes motxilles decidim continuar compartint amb el subtítol del segon ordre del amor de Bert Hellinger.

Representant amb les fustetes els llocs ordenat que ocuparia una família s'ens desperten casos concrets. Com per exemple :Com acompanyar nosaltres a un nen a qui se li estan separant els pares? Com acompanyar a un fill que nota el seu pare ausent?

Surten propostes concretes per acompanyar a l'Infant a que pugui donar un lloc a cadascú de la família . Com per exemple: oferir-li un espai per dibuixar tota família, tenir una foto, explicar contes metafòrics, parlen també del Power polint del nudo en la sabana...

I a un altre nivell sorgeixen preguntes per construir com: qui demana l'ajuda? Des d'on dono l'ajuda? Quin es el meu lloc en el sistema? Qui veu el problema? Com ho veu cadascú? Estic jo veient el que em ressona?

Amb el límit del temps hem arribat a un final on cadascú ha pogut agrair allò que s'endua. I on hem compartit aquesta construcció i hem decidit compartir-ho per si això pot ajudar algú. Ja que des de la mirada sistèmica el mestre es aquell que fa fàcil el que per a ell va ser difícil i ho regala des del cor.

Així hem acabat:

Amb el recordatori de viure l'acompanyament amb presència com un gran regal. Sense la necessitat de fer .Acompanyar des de nosaltres mateixes sent conscients que cadascuna construeix el seu propi mapa i des d'allà mira. El recordatori de que qualsevol pedagogia presa literalment i sense veure el que hi ha pot no construir.

I moltes més cosetes que han fet d'aquesta tarda única una dutxa per recordar, deixar el que ja no volem i continuar.

Moltes gràcies